

РЕШЕНИЕ

№ 5087

гр. София, 26.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 13.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **5387** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма], чрез адвокат Р. В. срещу Решение № ПО-54/02.06.2022 г. на Директора на ТД на НАП, [населено място], с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С220022-023-0001400/18.05.2022 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място].

В жалбата се сочи, че решението е незаконосъобразно и неправилно. Твърди се, че решаващият орган не е обсъдил направените в жалбата възражения, а се е задоволил бланкетно да повтори, изложените в оспореното постановление мотиви. Самият акт на публичния изпълнител е издаден в нарушение на административно-производствените правила и материално-правни разпоредби. Според оспорващия няма никакви обективни факти, подкрепящи направения от органите по приходите извод, за наличие на факти, че събирането на установените с ревизионните актове публични задължения ще бъде сериозно затруднено, т.е. налагането на обезпечителни мерки не е било необходимо. Инвокирани са доводи, че процесните обезпечителни мерки са наложени при условия на спряно ревизионно производство, което е недопустимо. Цитирана е практика на АССГ и на други административни съдилища в тази връзка. Твърди се, че наложения запор върху банковите сметки в пълния размер на предполагаемото задължение е постановен в противоречие на императивната разпоредба на чл. 121, ал.

3 от ДОПК. Прави възражение, че в издаденото постановление не са изложени доводи или посочени конкретни обстоятелства, които да обосноват налагането на предварителни обезпечителни мерки.

По време на проведеното по делото публично заседание жалбоподателят се представлява от адвокат В., която поддържа жалбата. Представя списък с разноските и иска от съда те да бъдат присъдени на доверителя ѝ.

Ответникът по касационната жалба в лицето на Директорът на ТД на НАП, [населено място] не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт Й. оспорва жалбата. Твърди, че искането за налагането на обезпечителните мерки е изпратено на публичния изпълнител преди издаването на заповедта за спиране на ревизионното производство, поради което последния, действайки в условията на обвързана компетентност е бил длъжен да издаде процесното ПНОМ. Претендира разноски.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Постановление с изх. № 0220022-023-0001400/18.05.2022 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки е издадено на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК от главен публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място], във връзка с постъпило мотивирано Искане за предварително обезпечаване на задължения и мотиви за налагане на ПОМ с вх. № Р-22221021007298-039-001/16.05.2022 г. по описа на ТД на НАП, [населено място] от главен инспектор по приходите, в качеството му на ръководител на ревизия. Искането за налагане на ПОМ е направено в хода на възложена ревизия на дружеството със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221021007298-020-001/20.12.2021 г., изменена със Заповеди за изменение на заповед за възлагане на ревизия № Р 22221021007298-020-002/31.12.2021 г. и № Р-2222Ю21007298-020-003/30.03.2022 г.

Ревизиращият екип е установил, че предполагаемия размер на задълженията на дружеството е в размер на 419 125,00 лв. в това число главница — 392 914,00 лв. и лихва - 26 211,00 лв. изчислена към 16.05.2022 г.

За обезпечаване на събирането на тези суми ревизиращият орган е поискал от публичния изпълнител налагане на ПАМ, поради което издадено процесното Постановление с изх. № С220022-023-0001400/18.05.2022 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК. С него са наложени следните обезпечителни мерки: 1. Запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ [фирма] за сумата от 296 586,37 лв. 2. Запор върху следните МПС: -товарен автомобил марка Г. Уолл В. Ц 10. рег. [рег.номер на МПС] , с балансова стойност 2 369.82 лв., лек автомобил марка Шкода К., рег. [рег.номер на МПС] , с балансова стойност 35 918.02 лв., лек автомобил марка А. А 8. рег. [рег.номер на МПС] , с балансова стойност 75 500.77 лв., товарен автомобил марка С. Джъмпер, рег. [рег.номер на МПС] , с балансова стойност 8 750,02 лв.

При оспорването по административен ред Решаващият орган, в лицето на Директора на ТД на НАП – С. е възприел изводите на публичния изпълнител и по тази причина е потвърдил оспореното постановление с Решение № ПО-54/02.06.2022 г.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като обсъди доводите

на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Процесното Решение № ПО-54/02.06.2022 г. е връчено на жалбоподателя по електронен път, като получаването му е потвърдено на 06.06.2022 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 08.06.2020 г. (вх. 53-03-1442), т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 197, ал. 2 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

По силата на чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания. Обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено. Обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител: 1. по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане и 2. когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание.

В разглеждания казус на жалбоподателя е било възложено извършване на ревизия за установяване на евентуални задължения по ЗДДС. Към момента на постановяване на решение № ПО-54/02.06.2022 г. не са били издадени нито ревизионен акт, нито ревизионен доклад. В тази връзка за настоящия съдебен състав е неразбираемо как органът по приходите е определил размера на евентуалните публични вземания.

Единствения мотив за налагането на обезпечителните мерки е информацията на ревизиращия екип, че в хода на ревизията е установено, че дружеството е упражнило право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от „А. Т. Е. и [фирма]“. Според изложеното в направеното искане за налагане на обезпечителни мерки, от представените в хода на производството документи и при извършените насрещни проверки на двамата контрагенти, не могат по безспорен начин да се докажат реално извършени доставки. Като мотив за издаването на процесното ПНОМ е посочено, че по този начин следва да се предотврати извършването на сделки и действия с имуществото на ревизираното лице, вследствие на които събирането на вземанията ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

Така изложените факти, по които страните не спорят и събраните доказателства не дават на съда възможност да се съгласи с мотивите на приходната администрация.

Съдът намира, че изводите на органите по приходите, издали процесното ПНОМ и потвърждаващото го решение почиват на предположения, а не на конкретно установени факти, поради което се явяват незаконосъобразни. Нито в ПНОМ, нито в потвърждаващото го решение на Директора на ТД на НАП, [населено място] са посочени конкретни обстоятелства, обосноваващи налагането на мерките. Ревизиращият екип не е представил писмени доказателства и не е изложил мотиви, за това, защо приема, че доставките, получени от [фирма] от „А. Т. Е. и [фирма] не са реални.

Според чл. 121, ал. 3 от ДОПК обезпечителните мерки следва да се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършваната от ревизираното лице дейност. В случая, запорите върху парични средства на дружеството и притежавани от него МПС очевидно са наложени преднамерено и без да се основават на реални аргументи, в посока на извода, че събирането на евентуалните вземания ще бъде затруднено. В тази връзка мерките без съмнение ще се отразят и ще затруднят дейността му, защото целта им, изложена в процесното ПНПОМ е именно предотвратяване извършване сделки, т.е. ограничаване на търговската дейност на ревизираното лице.

Административният орган, въпреки дадената му възможност и конкретни указания не можа да установи, съгласно разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, съществуването на фактическите основания, посочени в процесното постановление и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Административният акт, следва да отговаря на критериите, очертаващи законовия му статут. Тези изисквания са регламентирани в разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, като неизпълнението им съставлява основание за отмяна. Съгласно императивната разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, административният акт е необходимо да съдържа фактическите основания за издаването му. Това са конкретните факти, въз основа на които административният орган да упражнява предоставената му компетентност. На базата на изложените в акта мотиви ще се извърши съдебната проверка за законосъобразността му. Липсата на доказателства за възникването на конкретните материално-правни предпоставки, даващи възможност на органа да упражни дадените му от закона правомощия е абсолютно основание за отмяната на акта, защото предполага липса на юридически факт, който да породи упражненото от органа публично субективно право.

Съдът, във връзка изложените мотиви за преднамереност и необективност на наложените обезпечителни мерки намира за основателен довода на оспорващия, касаещ налагането на тези мерки в хода на спряно ревизионно производство. Искането за налагане на обезпечителни мерки е издадено на 16.05.2022 г., заедно със заповедта на спиране на ревизионното производство, която е от същата дата. Няма как да се приеме, че в случая е спазен принципа на обективност, съгласно чл. 3 от ДОПК. Оспорващият ще бъде лишен от възможността да разполага със свои активи за неопределено време, защо не е ясно колко време ще продължи ревизионното производство срещу доставчика.

От друга страна спирането на ревизията по реда на чл. 34 от ДОПК означава, че органите по приходите не следва да извършват никакви действия, а следва да изчакат нейното възобновяване. Тези действия се отнасят, както до събиране на доказателства, така и до отправяне на искания за налагане на предварително обезпечение, както е сторено в настоящия случай, а и изобщо до всички процесуални действия по ревизията. Съгласно разпоредбата на чл. 35 от ДОПК ревизията се възобновява след като отпаднат основанията за спирането. В тази връзка следва да се посочи, че в действителност в разпоредбата на чл. 35 от ДОПК не е конкретизирано, че по време на спирането не се извършват никакви действия от органите по приходите, но характерът на спирането е достатъчен, за да се направи този логичен и обоснован извод. Освен това съгласно чл. 55, ал. 2 от АПК, приложим по силата на § 2 от ДР на

ДОПК, възобновяването започва от това действие, при което е било спряно и по този начин още веднъж се затвърждава становището, че в периода, в който ревизията е спряна, не може да се извършват никакви действия, което правило в процесния случай не е спазено. При тази законова регламентация се налага изводът, че действията на приходните органи по време на спряна ревизия не могат да произведат никакво действие. В този смисъл е и константната съдебна практика Решение № 963 от 08.05.2018 г. по адм. д. № 1497/2017 г. на Административен съд – Варна; Решение № 842 от 18.06.2020 г. по адм. д. № 329/2020 г. на Административен съд – Благоевград; Решение № 956 от 25.04.2019 г. по адм. д. № 179/2019 г. на Административен съд – Пловдив и т.н.

По изложените съображения, следва да се приеме, че решението на Директора на ТД на НАП, [населено място] е незаконосъобразно и следва да се отмени, като по същество се отмени процесното ПНПОМ.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорващия, е поискал разноски, на същият следва да се присъдят такива. Съдът намира за основателно направеното възражение за прекомерност на предетендираното адвокатско възнаграждение. Спорът не е с фактическа и правна сложност. По делото е проведено само едно заседание, а решението е постановено малко над месец от образуването на делото. Съдът намира, че възнаграждение в размер на 600 лв. отговаря в случая на критериите за справедливост и обосновааност.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 1 от ДОПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], чрез адвокат Р. В. Решение № ПО-54/02.06.2022 г. на Директора на ТД на НАП, [населено място].

ОТМЕНЯ постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С220022-023-0001400/18.05.2022 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място].

ОСЪЖДА Националната Агенция за приходите да заплати на [фирма] ЕИК[ЕИК] на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 650 (шестстотин и петдесет) лева, представляваща адвокатско възнаграждение и платена държавна такса.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.